

LOHIKÄÄRMEKIVET

LUKU 1 PLANEETTA GROZ.....	3
LUKU 2 LOHIKÄÄRMEKIVI	5
LUKU 3 HÄÄTÖ REVILISTÄ	7
LUKU 4 TOINEN LOHIKÄÄRME KIVI	10
LUKU 5 UUSI TEHTÄVÄ.....	12
LUKU 6 CANVIRIN LUOLASTO	15
LUKU 7 VIIMEINEN VALITTU	18
LUKU 8 BAHAMUDIN SAARI	21
LUKU 9 PALUU	23
LUKU 10 VIIMEINEN TAISTELU	25

Luku 1 Planeetta Groz

25.4.2225 jZa. (= jälkeen Zaronin aikakauden) Grozia hallitsee pahanomainen velho Lordne Dust, joka on valloittanut planeetta Grozian. Tämä planeetta oli ennen kaunis; vesi virtasi vuoristoissa ja rauha vallitsi maassa, mutta nyt se on muuttunut suureksi kaupungiksi, jossa saaste tappaa kaikki kasvit. ”Mitä voimme tehdä asialle”, protestoi tonttu Gran Stuan, joka on asettunut Lordne Dustin ajatuksia(määräyksiä) vastaan. Samaan aikaan Gran Stuania kohti lähestyy katanasotilaat (=Lordne Dustin uskollisia puolustajia ja vartioita).

- ”Gran tiedät varsin hyvin, että protestointi on kiellettyä täällä”, sanoo katanasotilaiden kapteeni Miguel Storakov.
- ”Mutta enhän minä mitään ole tehnyt.”
- ”Sano se oikeudessa.”
- ”Eihän protestointi ole edes vakava asia.”
- ”Ei olekaan. Saat varmaan lievemmän rangaistuksen kuin kuoleman. Viekää hänet pois.”

Katanasotilaat lähtevät viemään vankia kohti Lordne Dustin palatsia, joka on rakennettu kullasta ja kaikista maailman arvokkaimmista metalleista ja timanteista. Sen takana on kumminkin Grozin pahin vankila, josta kukaan ei ole koskaan paennut, koska siellä on hyvä vartiointi ja turvakameroita on kaikkialla. Toisaalla taistelija Frede Cyan, joka on Dustin sotajoukkojen johtaja etsii ystävänsä Grania. Hän saapuu protestointi paikalle, josta ihmiset alkavat hajaantua, etteivät vain joutuisi katanasotilaiden vangeiksi. Frede menee tervehtimään sotilaita, jotka tervehtivät häntä myös.

- ”Hei suuri taistelija Frede, mitä sinä täällä teet, oletko etsimässä protestoijia?”
- ” Öö... Juuri niitä, onko yhtään jo löytynyt?”
- ” Ainoastaan se, mikä se nyt olikaan... Ainiin se tonttu Gran, joka ei näköjään ottanut ensimmäistä varoitusta todesta. No nyt se saa ansionsa mukaan ja joutuu oikeuteen.”
- ” Selvä kiitos tiedosta .”(Voi ei sitä tyhmää tonttua, sen ei kannattaisi asettua Lordne Dustia vastaan. Se tietää kuolemaa), ajattelee taistelija Frede. (No nyt minun täytyy mennä puhumaan velho Dustille, jos hän voisi armahtaa Granin.)

Frede sanoo heippa kaikille katanasotilaille ja lähtee kohti Dustin palatsia. Hän päättää ottaa lentobussin, jotta aikaa ei kuluisi niin paljon hukkaan. Bussissa on tosin hieman tungosta, joten täytyy vain seistä. 20 mikrominuutin päästä bussi saapuu päate pysäkille ja Frede nousee bussista pois. Hän kulkee palatsin vartijoiden ohi ja tervehtii heitä. Velho Dust on kuulemma kokouksessa ja

tulee jonkin ajan kuluttua, kertoo joku Dustin maahis­palvelijoista. Frede päättää odottaa ja alkaa lukea ”Grozin kuolemaan tuomitut” nimistä kirjaa. Se kertoo niistä, jotka ovat tuomittuja kuolemaan ja mitkä teot voivat johtaa tähän. Frede pysähtyy kohtaan, jossa lukevat kaikki syyt, jotka voivat johtaa kuolemaan.

1. Hallitsijan pettäminen tai murhayritys
2. Hallitsijan pilkkaaminen
3. Mellakointi kadulla
4. Protestointi, jos on kerran saanut varoituksen
5. Varoitusten määrä on liian suuri
6. Hallitsijan...

- ”Mitä sinä luet Frede?” kysyy velho Dust.
- ”Ai sinä tulitkin jo.”
- ”Niin, mitä asiaa sinulla oli?”
- ”Ei oikeastaan mitään tärkeää, mutta voisit varmaan armahtaa Granin.”
- ”Miksi ihmeessä... Hän on protestoi­ja ja se teko on kuolemaan tuomittu asia.”
- ”Niin no...”
- ”Tästä asiasta ei enää puhuta, ellet halua itse kuolla ja sitä en halua, koska olet paras soturini ja melkein kuin oma poikani.”

Frede kiittää Dustia ajasta ja lähtee allapäin kotiin. Hän tietää, että huomenna on oikeudenkäynti ja siellä Gran tuomitaan, joten ainoa mahdollisuus on pelastaa Gran vankilasta ennen tuomiota.

Luku 2 Lohikäärmekivi

Frede päätti olla menemättä kotiin, eihän siellä enää ketään asunut, koska hänen vanhempansa olivat kuolleet, tosin hän ei tiennyt miksi. Dust oli kouluttanut Fredeä melkein kuin omaa poikaansa hänen vanhempiensa kuoltua. Frede lopetti ajattelun ja päätti mennä kaupunginlaidalla olevaan zangankauppaan, jossa myydään erilaisia sähköaseita. Alkoi olla tosin jo myöhä, mutta Gran pitää pelastaa ennen tuomioistuinta, ajatteli Frede. Pilvet haihtuivat ja tähti alkoi tulla taivaalle. Kellokin oli vaikka mitä, mutta ei se haitannut Fredeä. Dustin säännöissä tosin luki, että jokaisen pitää olla kotonaan kello 11:00 jälkeen, mutta Fredehän oli katanasotilaiden johtaja, joten kukaan ei varmaan epäilisi häntä mistään. Frede astui sisään zangankauppaan ja tervehti myyjää, joka oli rotansukuisesta rodusta kehittynyt. Kauppiaan nimi oli Raman ja hän esitteli erilaisia sähköaseita. Frede päätti ostaa sähköshokkerin, joka tainnuttaa, vaikka kuinka suuren berin (= karhusukuinen eläinrotu). Hän kiitti myyjää, koska tämä möi sen aikahalvalla, koska Frede oli hänen vanha ystävänsä. Aseen Frede piilotti paidan alle, mutta kun Frede oli lähdössä kauppias kysyi.

- ”Haluatko Lohikäärmekiven?”
- ”Mikä se on?”
- ”Taru kertoo, että kun oikea henkilö, joka on hyvän puolella saa tämän kiven, niin hän saa lohikäärmeen veroiset voimat ja saa käyttää niitä voimiaan vain hyvään tarkoitukseen.”
- ”Niin varmaan, mutta ensinnäkin olen pahan hallitsijan Dustin puolella, joten minä en ole ainakaan valittu.”
- ”Ketä sinä muka yrität huijata? Koska olen vanha hyvä ystäväsi ja tunnen sinut hyvin, niin tiedän, että palvelet Dustia vain siksi, että hän on kouluttanut sinua vanhempiesi kuoltua, eikä sinulla ole ollut sukulaisia, joihin turvautua.”
- ”Saatat olla oikeassa, mutta minulta on nyt rahat loppu.”
- ”Sanoinko, että se maksaa jotain?”
- ”Et, mutta miksi sinä antaisit jotakin ilmaiseksi?”
- ”Koska olen varma, että sinä olet **SE** yksi niistä kolmesta valitusta, josta Suuressa CARAN koraanissa kerrotaan, joka vapauttaa meidät pahuudesta ja tuo valon sydämiimme.”
- ”En oikein usko, mutta voihan sitä kiveä yrittää.”
- ”Hyvä, tässä kokeile.”

Frede ottaa vihreän kauniin kiven ja silloin kivi alkaa loistaa kirkasta valoa. Valo sokaisee Fredin ja kauppiaan vähäksi aikaa, mutta sitten kun näkö palautuu kivi on kadonnut.

- ”Mitä sille kivelle tapahtui?” Frede kysyy.”
- ”Minähän sanoin, sinä olet **SE** valittu, josta koraani kertoo.”
- ”Mistä me tiedämme, että se toimii?”
- ”Mene ulos ja kokeile nostaa vaikka jokin iso kivi.”

Frede menee ulos ja yritti nostaa ison painavan kiven, mutta se ei liikahtanutkaan. Frede palaa pettyneenä takaisin kauppaan kertomaan huonoja uutisia.

- ”Ei se toiminut.”
- ”Ainiin, unohdin, että sitä voimaa saa käyttää vain hyvään tarkoitukseen, eli pahan nujertamiseen, eikä sen voimaa ole tarkoitettu turhiin asioihin.”
- ”Oletko varma, että se kivi edes toimii?”
- ”Olen, mutta vain hyvään tarkoitukseen.”
- ”Kiitos nyt, mutta en oikein usko, että kivi vaikuttaa minuun mitenkään.”
- ”Sen me saamme vielä, joskus nähdä.”

Frede poistuu kaupasta ja näkee katanasotilaita. Katanasotilaat eivät näytä kovin iloisilta tapaamisesta, mutta Frede tervehtii heitä. Katanasotilaat tarraavat Fredeen kiinni, mutta siitä Frede suuttuu. Hän nostaa kaikki ilmaan yhdellä kädellä ja heittää heidät maahan.

- ”Mitä te teette? Taistelija Frede tässä”
- ”Mutta tiedät hyvin, että säännöissä sanotaan, että kello 11:00:sta jälkeen pitää olla kotona”, sanoo kapteeni Miguel Storakov, joka kuuluu susirotuun.
- ”Hyvä on minä menen kotiin.”
- ”Paraskin mennä tai muuten joudumme pidättämään sinut”

Frede lähtee kulkemaan kotiin päin, mutta unohtaa samalla, että hänen pitää pelastaa Gran. Hänen päässään liikkui vain ajatus kuinka hän pystyi nostamaan kaikki sotilaat yhdellä kertaa ilmaan. Toimiko Lohikäärme­kivi oikeasti?

Luku 3 Häätö Revilistä

Kunnon yö unosten jälkeen Frede lähtee ostamaan jotain syötävää. Hän menee torille ja ostaa sieltä karakune keittoa, joka on eräänlaista kalaruokaa. Sitten hän palaa kotiin ja ottaa mukaansa lasermiekkansa, joka kuuluu katanasotilaiden päävarusteisiin. Sen jälkeen hän lähtee kohti työpaikkaansa, joka on Lordne Dustin palatsi. Silloin Frede muistaa, että tänään on oikeudenkäynti, joka koskee hänen kaveriaan protesti tonttu Grania.

- ”Voi ei nyt minä myöhästyn on paras ottaa lentobussi”, hän sanoo itsekseen.

Frede odottaa hetken ja sieltä se bussi saapuukin. Hän sanoo kuljettajalle, että hänen on päästävä nopeasti Lordne Dustin palatsiin. Kuljettaja pelästyy hieman, koska hän huomaa saavansa käskyn katanasotilaalta ja päättää pitää kiirettä, vaikka palatsi ei kuulukaan reittiin. Bussi saapuu palatsin eteen kymmenessä mikrominuutissa ja Frede juoksee palatsin sisään. Tonttu on näemmä saanut jo tuomion ja Frede huutaa:

- ”Vapauttakaa hänet!”
- ”Kas Frede miksi meidän pitäisi hänet vapauttaa”, Lordne Dust kysyy.
- ”Hän on ystä-väni”, Frede lopulta myöntää.
- ”Jaa, jaa no sittenhän te kummatkin saatte kuolemantuomion.”
- ”Olkoon sitten niin Dust.”
- ”Oletko tosissasi, että haluat säästää tämän hyödyttömän tontun hengen?”
- ”Kyllä, vaikka oma tai molempien henget sitten menisivät.”
- ”Olet aika rohkea, tyhmän rohkea, joten teen poikkeuksen.”
- ”Kiitos, Dust sinuun voi aina luottaa”, Frede sanoo.”
- ”Ei niin nopeasti. Säästän henkenne, mutta teidät karkotetaan Revillistä.”
- ”Viekää hänet kaupungista pois”, Dust jatkaa.
- ”Kyllä herra Dust”, sotilaat vastaavat yhteen ääneen.

Sotilaat vievät heidät kaupungin ulkopuolelle ja antavat armosta ruokaa Fredelle, koska tämä oli ollut heidän hyvä johtajansa ja ystävänsä.

- ”Miksi sinä noin teit”, Gran kysyy Fredeltä.

- ”Koska olet ystäväni.”
- ”Niin kai se sitten on olen sinulle hyvin kiitollinen.”
- ”Eipä kestä”, Frede sanoo.

Frede ja Gran päättävät lähteä kohti SUOVUORTA, johon olisi vain viiden kilometrin matka ja sitä kautta MAXMILLONIN kaupunkiin. Kävellessään Gran huomaa berin, joka on etsimässä ruokaa itselleen.

- ”Hei Frede mennäänkö tervehtimään beriä”, Gran kysyy.
- ”Hei ei se käy...”

Mutta Gran menee jo tervehtimään beriä ja aikoo antaa sille jotain syötävää, mutta beri suuttuu ja hyökkää Granin kimppuun. Gran pelästyneenä juoksee Freden selän taakse. Frede ottaa sähköshokkerin esiin ja aikoo lyödä sillä karhun tajuttomaksi, mutta hän huomaa, että on unohtanut ostaa sähköpatterit siihen.

- ”Mitä me nyt teemme”, Gran kysyy.
- ”Minä lyön sitä lasermiekalla.”
- ”Ei... et voi tappa beriä.
- ”Mitä muita vaihtoehtoja meillä sitten on?”
- ”Minä tiedän siirrä lasermiekan patterit shokkeriin.”

Frede vaihtaa patterit nopeasti ja beri aikoo jo hyökätä. Beri pistää 20 sentin pitkät kynnet esiin ja aikoo lyödä Granin ja Freden kuoliaaksi, mutta Frede on beriä nopeampi ja tainnuttaa sen sähköshokkerilla.

- ”Huh... se oli lähellä”, Gran sanoo
- ”Niin oli ja se on sinun syytäsi!”
- ”En minä tiennyt, että se aikoo hyökätä kimppuumme. Berit ovat aina olleet tonttujen ystäviä.”
- ”Niin, mutta se oli ennen. Nyt on Lordne Dust vallassa ja kaikki on kaikkia vastaan.”
- ”Kirottu Lordne Dust, se tulee vielä joskus katumaan!”

Frede ja Gran saapuvat SUOVUOREN luokse ja Gran hyvästelee Freden.

- ”Hei Frede minun on aika mennä.”
- ”No, nähdään taas pidä huoli tonttukylästäsi”
- ”Sen lupaan sinulle.”

Gran lähtee kohti omaa kyläänsä ja Frede lähtee kohti MAXMILLONIN kaupunkia, jossa on SUURI VETTEN KATEDRAALI.

Luku 4 Toinen lohikäärmekivi

MAXMILLONIN kaupunki olisi vain vuoren päässä ja se tuntui Fredestä pitkältä matkalta. Tosin matkaa kertyisi vielä noin 15 kilometriä ja se on aika pitkä matka kävellä.

- ”No täytyy kai vain lähteä liikkeelle”, Frede ajatteli

Vuoristoinen tie oli hyvin mutkainen ja vaikea kulkunen, mutta se ei Fredeä haitannut. Hän ajatteli vain ettei törmäisi villisuusilaumoihin, koska ne olivat hyvin vaarallisia ja voisivat tappaa nopeasti varomattoman kulkijan. Frede tiesi myös, että kun hän pääsisi VETTEN KATEDRAALILLE hän olisi myös turvassa villieläimiltä ja voisi hiukan levähtää ja lukea siellä jotakin. Frede halusi myös nähdä kuinka suuri tämä MAXMILLONIN kaupunki oli, koska hän ei ollut ikinä käynyt muualla kuin REVILLISSÄ.

- ”APUAAA...”, joku huusi.

Frede lähti nopeasti ääntä kohti ja kuunteli samalla mistä se kuului. Frede saapui SUOAUKIOLLE, jossa oli eräs kääpiö villisusien piirittämänä.

- ”Auta minua”, kääpiö sanoi.

Frede ottaa sähköshokkerin esille ja lyö sillä villisusia, mutta sähköshokkerista oli patterit kuluneet loppuun. Villisudet kääntyivät nyt Fredeä vastaan ja aikoivat iskeä hänet maahan.

- ”Ota taistelukirveeni. Se on tuossa”, kääpiö sanoi.

Frede huomasi taistelukirveen ja alkoi huitoa sillä villisusia kohden, mutta kirves oli liian painava ja hän tiputti sen kalliolta alas. Nyt alkoi olla Freden taru loppu, mutta silloin hän muisti saamansa uudet voimat. Kun villisuusilauman johtaja otti kyntensä esille ja hyppäsi Fredeä kohden, niin Frede otti villisutta tassuista kiinni ja heitti sen kielekkeeltä alas. Kuului vikisevä ääni ja kaikki hiljeni, jopa villisudet. Siitä villisudet pelästyivät ja juoksivat karkuun.

- ”Mitä sinä täällä teet?” Frede kysyi

- ”En ensin edes huomannut villisusia, kun ajattelin vain viestiä, jonka sain tonttukylän johtajalta.”
- ”Varo ensikerralla, mutta mihin sinun pitää viedä viesti.”
- ”Lupasin viedä sen SUUREN VETTEN KATEDRAALIN piispalle. Joku on kuulemma saanut heteseni nimisen taudin ja viesti sisältää sen parannusaineet.
- ”Jaa, jaa. Tule minun kanssani olen menossa sinne, koska sain hädön Revillistä ja minulla ei ole muuta tekemistä. Saan sieltä ehkä jonkun uuden työpaikan.”
- ”Voi olla. Se on maailman tunnetuin ja suurin kaupunki. Kyllä sieltä joku työ löytyy.”
- ”Varmasti”, Frede vastasi ja jatkoi.
- ”Lähdetään.”

Kääpiö ja Frede lähtivät kohti MAXMILLONIA, mutta kääpiö löi jalkansa johonkin.

- ”Auts!”
- ”Mikä nyt?” Frede kysyi.
- ”Löin jalkani tähän siniseen kiveen.”
- ”Sanoitko siniseen se on toinen lohikäärme­kivi. Se on valittujen tunnus. Minulla on vihreä kivi se on voiman tunnus. Mikähän on sinisen kiven merkitys?”
- ”Katso se hohtaa.” Kääpiö ihmetteli.
- ”Niin sinä olet toinen valittu, mutta tiedätkö minkä tunnus se on?”
- ”Se on viisauden ja älykkyyden tunnus. Sen käyttäjä tulee todella viisaaksi.”
- ”Mistä sinä sen tiedät?” Kysyi Frede.
- ”Koska tunnen viisauden voimistuvan minussa ja olen lukenut lohikäärme­kivistä. Tämän avulla opin nopeasti ja helposti parantavien kasvien merkityksen.”
- ”Se on hyvä, mutta nyt täytyy mennä tulee myöhä ja MAXMILLON on tuossa aivan lähellä.”

Luku 5 Uusi tehtävä

Frede ja kääpiö saapuivat MAXMILLONIIN ja päättivät mennä ensin syömään ja sitten SUUREEN VETTEN KATEDRAALIIN.

- ”Minne mennään syömään?” Frede kysyi.
- ”Mennään vaikka Meritursaan pyrstöön. Se on hyvä ruokapaikka.”
- ”Selvä minulla on todella nälkä.”

Frede ja kääpiö menivät Meritursaan pyrstöön ja molemmat tilasivat päivän erikoisen (= Grensveni) Päivän erikoiseen kuului mm. erilaisia salaatteja, leipiä ja pääruokana oli meritursasta.

- ”Olen ihan täynnä.” Frede sanoi.
- ”Niin minäkin, mutta nyt voimme lähteä.”
- ”Ei vielä. Haluaisin ensin tietää mikä on nimesi.”
- ”Ai enkö ole vielä kertonut? No se on Randhall.”
- ”Hauska tutustua Randhall. Nyt voimme mennä toimittamaan viestisi.”

Frede ja Randhall ottivat lentobussin sijaan lentotaksin, jotta pääsisivät sinne nopeammin.

- ”Onko meillä varaa tähän?” Frede kysyi.
- ”On minä voin maksaa ihan hyvin tämän ajelun. Otin tarpeeksi rahaa mukaan. Tiedäthän, että me tontut, vaikka minä en olekaan tonttu niin olemme hyvin varakkaita.
- ”Olen kyllä kuullut siitä...”
- ”Olemme jo täällä.” Kuljettaja keskeytti.

Frede ja Randhall marssivat katedraaliin sisään ja menivät suoraa päätä tapaamaan katedraalin piispaa. Heidät ohjattiin pitkän pääaulan ohi, jossa oli todella suuri punainen matto.

- ”Onko tämä meidän kunniaksemme.” Frede kysyi.
- ”Ei nyt sentään. Täällä oli aamulla piispan syntymäpäivä juhlat. Hän täyttää tai täytti tänään seitsemänkymmentä vuotta.” Randhall vastasi.

Pääaulan jälkeen mentiin sisään oikeanpuoleisesta ovesta ja päästiin piispanhuoneeseen. Piispa istui puisella penkillä kirjoittaen jotakin muistiin.

- ”Hei.” Randhall sanoi.

Piispa kääntyi ja vastasi.

- ”Tervetuloa Randhall. Toitko minulle viestin?”
- ”Juu... oletko valmis, niin sanelen?” Randhall kysyi.
- ”Joo antaa tulla vaan.”
- ”Eli kaksi ruokalusikallista...”
- ”Minä menen lukemaan jotakin.” Frede keskeytti.
- ”Joo mene vaan. Tulen kohta.” Randhall vastasi.

Frede meni pääaulaan ja sitä kautta kirjastoon, josta hän löysi Caran koraanin ja tietokoneverkoston, josta löytyi Cantan sanomalehdestä kerättyjä uutisia. Hän luki niistä mm. seuraavat tekstit.

1. Varjojen aika(Canta)

Tuhansia vuosia sitten paha voimistui ja toisilta planeetoilta tuli eriskummallisimpia olentoja, erilaisia velhoja ja muita pahoja voimia, jotka hyökkäsivät planeetallemme Grozille. Ne tuhosivat lähes kaiken ja luonto kärsi. Nykyään tätä kaikkea hallitsee Lordne Dust ja hänen katanasotilaansa. Monet ovat yrittäneet kapinoida Dustia vastaan, mutta se ei ole auttanut. Dustin rangaistukset ovat todella kovia ja jos häntä vastustaa, niin voi menettää hyvin helposti henkensä. Eräs perhe on yrittänyt ja melkein onnistunut tuhoamaan Dustin, koska he ovat käyttäneet mustaa lohikäärmekiveä, mutta Dust voitti viekkaudella ja tuhosi nämä henkilöt.

- ”Vai on Dustillakin yksi lohikäärmekivi. Hän on siis periaatteessa valittu, mutta on kääntynyt pahuuden puolelle.” Frede ajatteli.

2. Valitut (Canta)

Caran koraani kertoo kolmesta valitusta, joiden tehtävänä on pelastaa maailma ns. pahan varjoilta. Tosin koska se aika on? Useimmat ihmiset kääpiöt yms. otukset eivät usko valittuihin. Suurin osa on epäpyhiä eli eivät ole uskojia ja helppohan se on olla uskomatta, kun valittuja ei ole näkynyt ja varjot ovat vallanneet ja lianneet kauniin luonnon ja sitä mukaa koko maailman.

3. Valon saapuminen(Caran)

*Valittuja neljä on yksi harhateil' joutunut on
Suureen palatsiin he menevät ja pahan luokse etenevät
Miekat tupesta vedetään, taistelu suuri eletään
Yötä päivää taisteltiin, kohtalon yötä odotettiin
Valitut arvoitusta mielti ja pahan iskuja harva sieti
Kivien arvoituksen eräs keksi ja pahan voiton sen avulla esti
Rauha oli palannut, kivien arvoitus salattu.*

Gew Susan

- ”Vai niin. Lordne Dust pitää siis voittaa ja silloin voi ainoastaan rauha palata.”
- ”Niin mutta se ei ole varmaa.” Piispa keskeytti.
- ”Kuka tämä Gew Susan on?” Frede kysyi.
- ”Hän on jo kuollut. Lordne Dust tappoi hänet, koska Gew kuului protestoijiin.”
- ”Jaa... Mutta mitenkä teillä meni? Saitteko sairaan parannettua?”
- ”Kyllä. Randhall tuli juuri sopivasti ajoissa.”
- ”Hyvä niin.”
- ”Kuulin, että Randhall ja sinä olette valittuja. Pitääkö se paikkansa?” Piispa kysyi.
- ”Luulisin niin. Olemme kumpikin löytäneet yhden lohikäärmekiven.”
- ”Sitten haluaisin pyytää erästä pientä palvelusta.”
- ”Antaa tulla vaan.”
- ”Toivoisin, että voisitte etsiä kolmannen valitun ja tuoda taas luonnon takaisin.”
- ”Otan tehtävän vastaan.”
- ”Ja minä myös.” Randhall sanoi.

Frede ja Randhall hyvästelivät piispan ja lähtivät kohti CANVIRIN luolastoja toivoen löytävänsä viimeisen valitun.

Luku 6 Canvirin luolasto

Aurinko oli jo laskenut ja vain kaupunginvalot loistivat. Frede ja Randhall olivat matkalla CANVIRIN luolastoon, jonka kautta pääsisi taas ihmisten ja muiden otuksien ilmoille. Luolansuulla näytti olevan zangankauppa, josta kuului omituisia ääniä.

- ”Ärrr... Murr...”
- ”APUA MENE POIS!!!”
- ”Ärrr... Murr...”

Frede huomasi, että kauppiaan kimppuun oli hyökännyt iljettävä örkki, joka riehui ja rikkoi kaupantavaroita.

- ”Örkki häivy siitä!” Frede huusi.
- ”Ärrr... Murr... MITÄ? HALUATKO NUIJASTA?!” Örkki vastasi.
- ”Nyt saa riittää”, Sanoi Randhall ja otti esiin soihdun ja sytytti sen tuleen.
- ”Arrgh...!” Huusi örkki ja juoksi luolaan.
- ”Miten sinä tuon teit ”, kysyi Frede.
- ”Örkit pelkäävät valoa tai sitten ne eivät vain voi sietää sitä ”, Randhall vastasi.
- ”Kiitos avusta”, kauppias kiitti.
- ”Ole hyvä vaan, mutta onko sinulla pattereita myytävänä aseisiin?” Frede kysyi.
- ”Saat tästä niitä ilmaiseksi, kun pelastitte henkeni ja sinä kääpiö annan sinulle tämän hopeakultaveitsen, koska olen todella kiitollinen.”
- ”Kiitos paljon.” Randhall kiitti.
- ”No niin Randhall lähdetään. Kai sinulla riittää vielä niitä soihtuja?”
- ”On niitä vielä muutama, ehkä pääsemme niiden avulla luolan läpi.”

Randhall sytytti uuden soihdun ja antoi sen Fredelle. He menivät CANVIRIN luolastoon, jossa asuu paljon örkkejä ja muita erikoisia ja vaarallisia otuksia. Luolasto oli hyvin pimeä, mutta onneksi heillä oli soihdut ja Randhall tiesi reitin ulos luolastosta.

- ”Oletko varma, että osaat täältä ulos?” Frede kysyi.
- ”Olen, olen. Onhan minulla viisaudenkivi ja tiedän lähes kaiken.”

- ”Toivottavasti emme tapaa örkkejä. Lataan varmuuden vuoksi kumminkin lasermiekkani ja sähköshokkerini. Eihän sitä koskaan tiedä.”
- ”Olen melko varma, että emme tapaa yhtään örkkiä, jos soihdut riittävät. Nämä ovat nimittäin jo meidän viimeiset.”
- ”Joko olemme kävelleet niin kauan?”
- ”Kyllä, eikä tästä ole enää pitkä matka.” Randhall vastasi.

Juuri silloin jokin tumma otus tai olento juoksi heidän ohitse.

- ”Varo se on mustavelho ja se on todella vaarallinen”, Randhall varoitti.

Mustavelho manasi jotain loitsua ja suuri tulipallo tuli Fredeä kohden.

- ”Frede heittäydy maahan!” Randhall huusi.

Frede heittäytyi maahan ja tulipallo meni hänen pänsä yli hieman polttaen Freden ihoa.

- ”AUTS! NYT MINÄ LYÖN SITÄ LASERMIEKALLA!!!” Frede karjui.
- ”Et pääse varmaan tarpeeksi lähelle. Meidän täytyy yrittää yhdessä.” Randhall sanoi.
- ”Mikä on suunnitelma?” Frede kysyi.
- ”Houkuttele se luoksesi ja minä lyön sitä.”
- ”Mutta sinulla ei ole enää taistelukirvestä.”
- ”Ei niin, mutta sain juuri kauppiaalta hopeakultaveitsen”
- ”Selvä minä houkuttelen sen.”

Frede alkoi huutamaan loukkauksia mustavelholle ja sai muutaman tulipallon vastaukseksi, jotka hän juuri ja juuri pystyi väistämään. Mustavelho lähestyi Fredeä ja latasi voimiaan, jotta voisi käyttää jotain vielä tehokkaampaa taikaa.

- ”Äkkiä nyt Randhall!” Frede huusi.

Mustavelho muodosti vihreänkeltaisen pallon ja aikoi osua sillä avutonta Fredeä, joka ei voinut enää mitään, mutta juuri silloin Randhall löi mustavelhoa selkään ja se huusi kovaa ja katosi tuhkan muodossa.

- ”Viimein.” Frede huohti.

Silloin lattialla alkoi välkkyä punainen kivi, joka näytti olevan kolmas lohikäärme­kivi.

- ”Onko se... Se on lohikäärme­kivi.” Frede innostui.
- ”Niin, mutta se on kolmannen valitun. Meidän pitää viedä se hänelle.”
- ”Jaa a, mutta mistä löydämme hänet.”
- ”En ole varma, mutta tämä on maagien kivi ja se antaa käyttäjälleen taikavoimat.”
- ”Joten...?” Frede kysyi.
- ”BRESTELIN kaupunki on kuuluisa velhoista ja maageista. Luulen, että löydämme sieltä valitun.”
- ”Missä on BRESTELIN kaupunki?” Frede kysyi.
- ”Se on tuolla.”

Randhall osoitti sormellaan kaupunkia, joka oli luolan suun ulkopuolella. Siellä voisi olla kolmas valittu ja sitten olisi **suuren taistelunaika**.

LUKU 7 Viimeinen valittu

BRETELIN kaupunki ei ollut kovin suuri, mutta siellä oli paljon noita-, taikuri-, maagi- ja velhokouluja. Frede ja Randhall päättivät kokeilla ensimmäiseksi kaikki noitakoulut, mutta eivät löytäneet valittua, jonka hallussa olisi kivi alkanut hehkua.

- ”Tämä on mahdotonta.” Frede sanoi.
- ”Älä menetä hermojasi Frede. Kyllä valittu vielä löytyy.”
- ”Niin kai, jatketaan etsimistä.”

Kaikki koulut tutkittuaan aikaa oli kulunut todella monta tuntia, eikä valittua ollut löytynyt.

- ”Mitä nyt teemme!?” Frede kysyi hermostuneesti.
- ”En oikein tiedä”, Randhall vastasi.
- ”Turha tänne enää jäädä lähdetään pois.”
- ”Ei mitään kiirettä. Ai nyt muistan täällä on vielä yksi koulu se on todella salainen ja siellä voi käydä vain kaupungin rikkaimmat asukkaat. Ulkopuolisia ei hyväksytä.
- ”Mistä sinä sen tiedät?”
- ”Anteeksi vain, mutta älä aina kysy samaa. Minulla on viisaudenkivi ja sinulla on voimankivi. Muistatko?”
- ”Anteeksi kun kysyin.”
- ”No ei se mitään mennään nyt vaan.”

Randhall näytti tietä tähän maagikouluun ja Frede vain ihmetteli, miten oli mahdollista, että yhdestä kivistä voisi oppia niin paljon. Maagikoulu sijaitsi syxonkaupan vieressä. Syxonkaupassa myydään mm. erilaisia parantavia kasveja ja valmiita parantavia seoksia. Randhall koputti ovelle kop kop.

- ”Kuka siellä?” Kauppias huusi.
- ”Minä olen Randhall ja haluaisin...”
- ”Niin! Tulitko ostamaan vai varastamaan?”
- ”Itse asiassa en kumpaakaan, vaan haluaisin päästä maagikouluun.”
- ”Ei täällä maagikoulua ole!” kauppias huusi vihaisesti.
- ”Miksi olet noin vihainen.”

- ”Minäkö vihainen?! No se voi johtua, että en osaa parantaa Kalmirin tautia.” Kauppias vähensi ääntään.
- ”Ai Kalmirin tautia. Sitä joka saa ihosi punaiseksi ja sinulle tulee sairasolo, etkä jaksa tehdä oikein mitään?” Randhall tarkensi.
- ”Juuri sitä. Osaatko parantaa sen?” kauppias kysyi tällä kertaa kohteliaasti.
- ”Tottakai, jos vain päästät meidät sisään.”

Kauppias avasi oven ja pyysi Freden ja Randhallin sisään. Randhall otti laukustaan muutamia kasveja ja sekoitti ne kulhoon, jossa hän murskasi ne. Hän lisäsi sinne vettä ja kuumensi seoksen. Sitten hän antoi kauppiaalle sen juotavaksi. Kauppias joi kaiken, vaikka liemi maistui pahalta.

- ”No onko parempi olo?” Randhall kysyi.
- ”Paljon parempi kiitos.”
- ”Ole hyvä. Nyt vain lepäät hiukan ja olet taas terve.”
- ”Kiitos. Maagikouluunko te haluatte mennä?” kauppias kysyi.
- ”Kyllä. Näet etsimme kolmatta valittua.” Frede vastasi.
- ”Selvä. Koputtakaa tuohon vasemmanpuoleiseen oveen kolme kertaa, niin pääsette sisään.”
- ”Kiitos neuvosta ja muista levätä” Randhall sanoi.

Frede meni ovelle ja koputti kolme kertaa. Ovi tuntui ontolta ja ääni kaikui. Oven tuli avaamaan joku maagi ja päästi Freden ja Randhallin sisään. Ensimmäiseksi he kävelivät kiviset rappuset alas ja menivät katsomaan oppituntia. Oppitunnin päätyttyä Frede sanoi kaikille.

- ”Olisiko joku rohkea ja haluaisi ottaa tämän lohikäärmekiven. Se jonka luona se loistaa, niin hän saa tarunomaiset taikavoimat.” Frede yritti saada maagit kiinnostuneiksi.

Kaikki olivat kiinnostuneita yrittämään. Frede kysyi jokaisen nimen ennen kuin päästi heidät kokeilemaan. Kivi alkoikin loistaa jo kolmannen yrittäjän käsissä. Hän oli Rean valkovelhorotuun kuuluva. Hän oli nuori nainen, jolla oli nahkakengät jalassa ja valkoinen viitta päällään. Rean hämmästy, kun lohikäärmekivi alkoi loistaa ja hän kysyi.

- ”Miksi se loistaa minun kohdallani?”
- ”Olet kolmas valittu”, Randhall vastasi.

- ”Olenko? Mitä se tarkoittaa?” Rean kysyi hämmästyneenä.
- ”Jos suostut, niin lähdet meidän mukaamme ja tuot meille kaikille taas luonnon ja puhtauden. Se on suuri kunnia ja tehtävä.” Frede vastasi.
- ”Minä suostuisin muuten, mutta minun täytyy jäädä maagikouluun.”
- ”Miksi?” Frede kysyi.
- ”Haluan oppia taikomaan ja tekemään erilaisia asioita.”
- ”Lohikäärme­kivi opettaa sinulle kaiken ja vielä enemmän matkan varrella.” Randhall kertoi.
- ”Selvä sitten voin kai lähteä.”

Rean hyvästeli muut oppilaat ja lähti Freden ja Randhallin mukaan.

- ”Mitä sitten tehdään?” Kysyi Frede.
- ”Otamme laivan täältä ja menemme Reviliin ja tuhoamme Lordne Dustin!”

Luku 8 Bahamudin saari

Frede, Randhall ja Rean kävelivät BRESTELIN laiva-­asemalle, josta he ostivat liput, joilla pääsisi Revilliin.

- ”Laiva lähtee vasta tunnin päästä. Voisimmeko me mennä syömään jotain sitä ennen?” kysyi Rean.
- ”Hyvä idea!” vastasi Frede.
- ”Mennään vaikka BRESTELIN torille.” Rean ehdotti.
- ”Mennään vaan. Sieltä saa melkein mitä vaan.” Frede lisäsi.

He kävelivät torille ja ostivat sieltä kukin jotain syötävää. Frede osti semninlihaa, joka oli todella maukasta. Randhall söi taas paljon kanaa ja Rean osti itselleen jotain erikoista litkua.

- ”Mitä keittoa tuo on?” Frede kysyi.
- ”Tämäkö? Se on erilaisista kasveista ja marjoista tehtyä terveellistä keittoa.” Rean vastasi.
- ”Yäk... ei sovi minulle.” Randhall sanoi.

Ruokailun jälkeen he astuivat LOKISILMÄ nimiseen laivaan, jonka oli määrä purjehtia Revilliin. Tunnin purjehtimisen jälkeen alkoi pilvet tummaa ja alkoi sataa. Frede kävi varmistamassa ettei tehtäisi mitään välipysähdystä mahdollisen myrskyn takia ja kapteeni vastasi siihen, että myrsky tulisi olemaan luultavasti hyvin pieni. Myrsky kumminkin yltyi todella suureksi ja LOKISILMÄ kärsi vaurioita ja kapteeni joutui pysähtymään BAHAMUDIN saarelle korjaamaan laivaa.

- ”Kauanko tässä tulee kestämään?” kysyi Frede.
- ”No vahingot ovat aika suuria ja tässä menee ehkä pari päivää ”, vastasi kapteeni.
- ”Eikö täältä lähde muita laivoja?” Randhall kysyi.
- ”No jos aiotte kävellä saaren toiselle puolelle, niin sieltä lähtee laiva joka toinen päivä eli juuri sopivasti tänään, mutta matkalla saatatte kohdata villieläimiä, joten en suosittelen lähtemistä sinne.” Kapteeni varoitti.
- ”Meidän täytyy mennä Revilliin joka tapauksessa. Vai mitä Randhall ja Rean?” Frede kysyi.
- ”Ja olisi parempi jos menisimme jo tänään.” Randhall lisäsi.
- ”Lähdetään sitten.” Rean myöntyi.

Frede, Randhall ja Rean lähtivät kulkemaan hyvin kulunutta tietä pitkin. Randhall osasi tietenkin reitin ja johti joukkoa kohti BAHAMUDIN laivasatamaa. He juttelivat matkalla asioista, jotka koskivat Lordne Dustia, joka pitäisi voittaa. Frede varoitti, että hänellä olisi mustalohikäärmekivi ja se on yksi voimakkaimmista lohikäärmekivistä, koska se yhdistää kaikkien kolmen kiven voimat. Juuri silloin erään puskan takaa kuului rapinaa ja sieltä hyppäsi villitiikeri, joka oli hyökkäämässä. Rean otti nopeasti esille kullanvärisen taikajalkajousen, jonka hän latasi ja ampui sillä villitiikeriä, joka voihkaisi ja juoksi tiehensä.

- ”Sinullahan on nopeat refleksit.” Kehui Randhall.
- ”Niin... olen katsos opetellut ampumista jo pienestä pitäen ja olen taitava jalkajousellani.” Vastasi Rean.

Porukka jatkoi matkaa ja he olivat juuri ennen laivan lähtöä satamassa. He ostivat liput ja matkasivat laivalla Reviliin. Kahden tunnin laivamatkan jälkeen he saapuivat Reviliin, mutta siellä oli paljon katanasotilaita tarkistamassa, että kaikki olisi kunnossa, eikä laivassa olisi salamatkustajia.

- ”Mitä nyt tehdään?” Randhall kysyi.

Luku 9 Paluu

Katanasotilaat tutkivat joka kolkan ja Fredillä alkoi tulla kiire piiloon, koska hän oli laittomasti maassa.

- ”Mitä nyt tehdään?” Randhall kysyi.
- ”Minun täytyy ensin piiloutua. Teillä ei ole mitään hätää, koska te olette täällä laillisesti. He eivät kiinnitä teihin mitään huomiota, mutta miten minä pääsen maihin?” Kysyi Frede.
- ”Minä tiedän!” Rean sanoi.
- ”No mitä teemme?” kysyi Frede.
- ”Ensimmäiseksi menet tuonne laatikoiden taakse piiloon ja minä huolehdin lopusta.”
- ”Selvä Rean. Luotan sinuun.”

Frede meni laatikoiden taakse piiloon ja odotti siellä hyvin kauan, kunnes katanasotilaat alkoivat olla lähellä. Hän kuuli Miguel Storakovin äänen ja pelästyi.

- ”Tutkikaa koko laiva, jos täällä on joku salamatkustaja niin hoitelemme hänet”
- ”Selvä kapteeni!” Hänen apulaisensa vastasivat.

Sillä välin kun katanasotilaat lähestyivät laatikoita, niin Rean teki omia taikojaan. Hän loihiti taivaalta tulevan tulipallon, joka osui suoraan laivan viereen. Katanasotilaat pelästyivät siitä ja lähtivät pakoon.

- ”Apuaaaaaa.... maailmanloppu!” he huusivat.
- ”Tulkaa takaisin pelkurit!” Huusi Miguel Storakov.

Katanasotilaat juoksivat pakoon ja Miguel Storakov jäi yksin. Silloin Frede tuli esille.

- ”Hauska tavata taas Miguel ”, tervehti Frede.
- ”Mitä sinä täällä teet? Nyt kuolet!” Storakov huusi.

Hän otti lasermiekkansa esille, ja niin teki myös Frede. He löivät toistensa lasermiekkvoja vasten ja niistä kipinöi salamia. Miguel oli todella taitava aseiden käyttäjä, mutta Fredellä oli voiman etu. Frede

ei kuitenkaan osunut Migueliin, eikä Miguel Fredeä. Miguel otti esille pienen laserpistoolin ja osoitti sillä Fredeä.

- ”Nyt tuli loppusi Frede!” hän huusi.
- ”Sinä huijari, etkö voi taistella koskaan rehdisti!” Frede sanoi sen myös huutaen.
- ”En ja se on sinun heikkoutesi.”

Miguel oli juuri ampumaisillaan, mutta juuri silloin Rean käytti taikojaan ja sai viskattua laserpistoolin pois Miguelin kädestä. Frede näki tilaisuutensa tulleen ja osoitti lasermiekalla Miguelia, joka lähti juoksemaan kohti Lordne Dustin palatsia.

- ”Se siitä.” Rean sanoi.
- ”Ei ihan. Hän meni varoittamaan Dustia paluustamme.” Frede vastasi.
- ”No meidän on kuitenkin aika mennä maihin ennen kuin laiva lähtee pois.” Randhall sanoi.
- ”Niin lähdetään sitten.” Frede sanoi.

Frede ja muut lähtivät pois laivasta ja ottivat lentobussin, joka suostui viemään heidät Lordne Dustin palatsille. Frede käveli sisään, vaikka vartijat yrittivät häntä ja hänen ystäviään estää. Tosin suurin osa vartijoista juoksi pakoon Fredeä, koska he pelkäsivät, että hän surmaisi heidät niin kuin Miguelille oli melkein käynyt. Frede pääsikin melkein vaivatta Lordne Dustin huoneeseen ja siellä hän olikin valmiina ottamassa Fredeä vastaan.

- ”Hyvää päivää Frede”, hän tervehti
- ”Tiedät miksi olen täällä!” Frede sanoi vihaisesti.
- ”Tiedän toki tulit tänne kuolemaan, niin kuin vanhempasi jokin aika sitten.”
- ”Sinäkö heidät silloin tapoit.”
- ”Kukas muu ja nyt näyttää tulleen sinun aikasi!!!”

Luku 10 Viimeinen taistelu

Frede otti lasermiekkansa esille ja näytti hyvin vihaiselta, jonka Randhall heti noteerasi.

- ”Frede älä anna vihalle valtaa tai sinunkin kivesi tulee olemaan musta ja muutut samanlaiseksi kuin Lordne Dust.” Randhall varoitti.
- ”Mistä sinä niin päättelet?!” Frede tiuskaisi.
- ”Luulen, että kun vanhempasi taistelivat Dustia vastaan, niin heidän kivensä oli valkoinen, mutta kun Lordne Dust voitti heidät kivi muuttui mustaksi Dustin vihan tai pahuuden vuoksi.”
- ”No nyt ei keskustella, vaan taistellaan.” Rean huomautti.

Lordne Dust otti esiin mustanlohikäärmekivensä, joka alkoi loistaa pahaenteisesti. Se säteili selvästi mustaa energiaa. Taivas tummeni ja alkoi salamoida. Siitä kaikki tiesivät, että tämä tulisi olemaan ratkaiseva taistelu. Frede käytti taistelussa lasermiekkansa ja Rean manasi taikojaan. Randhall taas otti pienen hopeakultaveitsensä esille ja hyökkäsi. Dust puolusti taitavasti ja sai yliotteen. Hän alkoi manaamaan tulipalloja, salamoita ja muita hirvityksiä, joiden tarkoitus oli tuhota valitut. Salammat tulivat palatsin katosta läpi ja tuhosivat suurimman osan palatsia, tulipallot taas kärvensivät hänen vihollistensa, eli valittujen ihoa. Rean muodosti taikojensa avulla suojakilven, joka kumminkin hajosi, koska Lordne Dustin taitat olivat liian voimakkaita. Randhall ei päässyt lähellekään, vaan joutui miettimään toista ratkaisua. Frede tosin pääsi taistelemaan Dustia vastaan, mutta kun Dustikin otti lasermiekkansa esiin, niin hän huitaisi vain kerran ja tiputti Freden miekan maahan. Valituilla oli mahdollisuudet melkein loppuun käytetyt, mutta silloin Frede keksi.

- ”Yhdistetään kaikkien lohikäärmekivien voima, niin voimme voittaa pahan.”
- ”Kannattaa yrittää!” vastasi Rean.
- ”Selvä valmiina! NYT!” huusi Randhall.

He yhdistivät lohikäärmekivensä ja saivat aikaan valkoisenvärisen valon, joka hohti komean kirkkaana. Lohikäärmekivet muodostivat valkoisen lohikäärmekiven, joka sai ukkosen loppumaan. Rean taikoi juuri silloin valkoisen tulipallon, joka kohdistui suoraan kohti Dustia. Dust voihkaisi ja kaatui maahan. Mustalohikäärmekivi särkyi ja samoin myös valkoinen.

Aurinko alkoi loistaa pilvien keskeltä ja Lordne Dustin palatsi oli menemässä kasaan. Frede, Randhall ja Rean juoksivat nopeasti palatsista pois ja kun he olivat päässeet ulos se sortui ja hajosi pieniksi palasiksi. Lordne Dust makasi jossain palatsin raunioiden alla.

- ”Me teimme sen!” Sanoi Rean.
- ”Niin viisauteni avulla!” Kehui Randhall.
- ”Itse asiassa minähän sen idean keksin.” Kertoi Frede.
- ”No ei sillä enää mitään väliä ole. Meidän kivien mahti on nyt mennyt.” Randhall totesi.

Juuri silloin kaupunkiin astui tonttu. Se oli Gran, joka tuli iloisesti Freden luokse.

- ”Hyvin tehty Frede!” hän kehui ja jatkoi: ”Nyt ruoho on palannut tonttukylään ja kaikki on taas hyvin. Saamme kiittää sinua paljosta.”
- ”No ei se nyt mitään. Minulla oli ystäviä, jotka auttoivat minua.” vastasi Frede.
- ”Tänäänhän on muuten 31.6. vuonna 0 jDa(= jälkeen Dustin aikakauden)
- ”Niin on ja nyt voimme juhlia!” Sanoi Frede.

Illalla he juhlivat ja söivät paljon kanaa, lihaa ja kaikkea hyvää mitä oli tarjolla. Pääasia on kuitenkin, että pahan aika on nyt ohi!